

zpravodaj
JH88
07_08_18

středa 8. 8. 2018 – hlavní program

16:15 a 19:15 Jiráskovo divadlo 60'

“Leikfélag Hafnarfjarðar”, Reykjavík, Island – **Král Ubu / Ubu Roi**

14:30 a 20:00 Sál Josefa Čapka 120'

3D Company Praha – **Dobry proti severaku**

11:00, 17:40 a 20:45 Sokolovna 80'

Divadlo MÁJ PRAHA – **Její pastorkyňa**

17:00 a 22:30 Myšárna 50'

Stinné stránky – ZUŠ F. L. Gassmanna Most
– **Hra na Zuzanku**

středa 8. 8. 2018 – doprovodný program

10:00 knihovna E. Hostovského

Papírová dílnička – **Kouzelní z kartonů od vajec**

15:00 Divadelní stan za Radnicí 40'

Divadlo U staré herečky – **Zvířátka a loupežníci**
(pohádka pro děti)

16:30 park A. Jiráska 50'

Loutkářský spolek Před Branou Rakovník
– **O třech čunících**

18:00 Divadelní stan za Radnicí 60'

Fakultní divadelní spolek právnické fakulty Masarykovy
univerzity – **Návštěva staré dámy**

20:08 park A. Jiráska

koncert **Malina Brothers** (bluegrass music)

22:00 Divadelní stan za Radnicí 70'

DS Lunetrdlo – Ľupčiansko netradičné divadlo (SK)
– **Obvodák – monikomédia**

Co znamená to nové logo?

„Tys byl u toho, když se vybíralo nové logo Hronova? Můžeš mi vysvětlit, co má znamenat?“ ptal se mě během sobotní noci na náměstí u piva jeden přítel. I odpověděl jsem mu, že jsou to symboly, které nějakým způsobem odrážejí divadlo a Jiráskův Hronov. „A ten první znamená co?“ pokračoval. „Vybavuješ si takové ty dvě masky, jedna se usmívá a druhá mračí...“ povídám mu na to. „Jasný, takže komedie,“ porozuměl.

Bavili jsme se o novém logu a vizuálu dál. Je zcela logické, že Dnešek pracuje s jinou grafikou, než s jakou pracoval před 20 lety. On je totiž jiný svět, ve kterém se Dnešek orientuje. Stále se vyvíjí, mění – stále ve větším tempu. Jsem obhájcem nového vizuálu Jiráskova Hronova, protože umožňuje Dnešku pracovat s ním skutečně variabilně, v nadsázce a (divadelním) znaku, hravě a mladistvě – aniž by srážel minulost a vazby, vážně i s vtipem, graficky čistě, ale s nápadem. Může být nekonkrétní i zcela popisný. Srozumitelný a sdělný – ale i tajemný a kladoucí otázky... Trička, tašky, hrnky. I vlajka se mi líbí – a to jsem se jí bál vlastně nejvíc.

„Je to ale čitelné?“ ptal se mě onen přítel. „A značka Nike nebo Adidas ti přijde čitelná?“ opáčil jsem já. Protože ty dvě značky znají všichni, ale kdo dnes ví, co znamenají? A je to podstatné? Zavádět nový brand není nikdy snadné. Jiráskův Hronov ho ale už

nutně potřeboval a rozhodně si ho zaslouží. Jsem sice staromilec a konzerva, ale chápu rozhodnutí Českých drah obměnit okřídlené kolo ve svém znaku graficky čistšími literami, rozumím, proč okřídlený šíp Škodovky dostává s každou novou sérií vozů novou (stylizovanější) podobu, oceňuji odvahu Královéhradeckého kraje při zavádění nového loga, které možná 90 % obyvatel tohoto kraje nechápe, ale rozhodně je nepopouzí (a ti, co v něm uvidí výseč mapy republiky s vyznačenou plochou kraje, nebo alespoň písmeno K v perspektivě, jsou myslím i dost spokojeni). A stejně tak vnímám chytré, moderní a šmrncovní logo a vizuál Jiráskova Hronova.

„Prosím tě, můžeš mi vysvětlit, co znamená to nové logo?“ zeptala se mě v pondělí jedna ze seminaristek. Ta otázka rezonuje. Nový vizuál podněcuje. Zajímá. Navazuje interakci. Komunikuje.

„Jo, prosím tě, fakt to jsou Milošovy trenýrky? Ten druhý symbol v horní řadě? Tak to jste fakt hustý!“ zaslechl jsem také. No není to skvělé?

Josef Jan Kopecký

Momentálně jsme divadelní bezdomovci

Rozhovor s Gisli Björnem Heimissonem z islandského amatérského souboru Leikfélags Hafnarfjarðar

Hafnarfjörður je po Reykjavíku a Kópavoguru třetí největší město Islandu. Nachází se v jihozápadní části ostrova a žije zde asi 28 tisíc obyvatel. Ve městě je dosti čilý kulturní provoz, pořádají se tu dokonce dva festivaly – festival slunečných dnů a vikingský festival. Město má profesionální divadlo, a funguje tu také soubor amatérského divadla Leikfélags Hafnarfjarðar, který se rozhodl prorazit do světa. A podařilo se. Se svou inscenací Krále Ubu už byli v Rakousku, v Monaku a nyní v Hronově. Vedoucím souboru je Gisli Björn Heimisson, který zároveň zastává vedoucí funkci v celostátním ústředí amatérského divadla Islandu.

Proč jste si vybrali právě Krále Ubu?

Rozhodli jsme se, že přemluvíme režisérku Ágústu Skúladóttir, aby s námi udělala něco neobvyklého. Právě za námi dorazila i na Hronov, a to přímo z festivalu v Litvě. Takže je to pro ni letos už druhý mezinárodní festival. Tehdy jsme neměli jasno, co bychom vlastně chtěli dělat. A tak jsme se jí zeptali, zda nemá v šuplíku nějaké texty, které by chtěla dělat. A ona měla. Jedním z tipů bylo scénicky realizovat dosud nehrané části Peera Gynta, a druhý text byl Král Ubu. Ten druhý text nás nadchnul a rozhodli jsme se, že bychom to mohli dělat autorským způsobem jako devised theatre (tj. společným zkoumáním tématu a vytvořením autorského kusu inspirovaného původním textem, na němž se podílí celý soubor). Udělali jsme kousek a postupně vymodelovali tvar, který se předlohou inspiroval jen do jisté míry. Král Ubu byl původně přeložen do islandštiny Karlem Ágústem Úlfssonem, který ho ale pro nás přeložil znova. My jsme však celý text nepoužili, to by představení trvalo nejméně dvě hodiny, což je moc. A tak jsme škrtali, krátili, upravovali. Právě proto, že naším úmyslem bylo udělat spíše příběh „na motivy“, jsme si ke spolupráci vybrali právě Ágústu Skúladóttir, která tohle umí. Naším cílem bylo mimo jiné udělat inscenaci tak, aby byla lépe přístupná a srozumitelná zahraničnímu publiku, a mohli jsme ji nabídnout i do jiných zemí. A podařilo se to, myslím, velmi dobře. Náš úmysl vyšel. Už ho budeme hrát ve třetí zemi kromě Islandu.

Rozumím tomu tak, že používáte méně slov, a volíte spíše pohybové prostředky?

Přesně. Je to především fyzické a vizuální divadlo. Samozřejmě, většina textu je v islandštině, ale jinak jsme se snažili inscenaci koncipovat tak, aby byla vizuálně přitažlivá.

Vy v inscenaci hrajete kapitána Bordure (v češtině kapitán Votruba)...

Není to velká role, takže k tomu hraju ještě několik dalších – polského vojáka, krávu, koně, část scenérie. Kapitán Bordura je takový intrikán, který pomohl králi Ubu na trůn, a pak dělal Otcí a Matce Ubu poradce. Ale král Ubu ho poté, co se stane králem, nechá uvěznit. Kapitánovi se podaří uprchnout do Ruska, kde se spojí s carem, a společně vyhlásí Ubuovi válku.

Skupina, která přijela do Hronova, je početná, jde tuším o 18 lidí. Všichni hrají?

Dvanáct nás hraje, ostatní pomáhají s technikou a dalšími věcmi.

Jak často jste Krále Ubu už hráli na Islandu?

Myslím, že tak osmkrát, devětkrát. Ale už jsme to teď tři roky nehráli, protože máme problémy s prostorem. Ztratili jsme budovu, kde jsme hráli, takže jsou z nás momentálně bezdomovci. Divadelní bezdomovci.

O této situaci jsem četla, prý se ale naskytla možnost hrát v bývalé kapli?

Ano, to je pravda. Ale momentálně není nic rozhodnuto, bude se o tom teprve jednat. Tak snad do konce září – aspoň doufám – dojdou radní k nějakému řešení. Momentálně ale trvá naše bezdomovectví. Nemáme vlastní scénu a jen porůznu hostujeme. Naše poslední čtyři velká představení byla uváděna v jiných divadlech. Třikrát jsme hráli Krále Ubu a jednou naše autorské představení. A právě to bylo v loňském role v anketě vyhlášeno jako nejzajímavější divadelní počín roku 2016. Takže jsme to hráli jednou v Národním divadle.

Jaký je status vašeho divadla? Je to amatérské divadlo nebo poloprofesionální?

Je amatérské.

Ale vy jste profesionální herec, ne?

Ne.

Ale já jsem našla informaci, že jste hrál v několika filmech?

To jsem sice hrál, ale u nás je to tak, že ve filmech hraje spousta amatérských herců. Je to pro nás takový příjemný přívýdělek.

A můžu se tedy zeptat, co děláte jako své občanské povolání?

Jsem programátor, softwarový inženýr. Sedím celé dny u počítače. A divadlo je můj koníček, má vašeň.

Jaká je struktura amatérských divadel ve vaší zemi? Je jich mále nebo dost?

Je jich docela dost. Jsem členem výboru celostátní zastřešující organizace amatérského divadla na Islandu. A je u nás tak 50 až 70 amatérských souborů. V průběhu doby se to přirozeně mění. Téměř všechna místa, kde žijí více než dva tisíce lidí, mají své vlastní amatérské divadlo. Dvě hrají pravidelně v Reykjavíku, další je v Kópavoguru, jedno v Mosfellsdaluru, něco na severu. Ale v podstatě jsou amatérská divadla roztroušená po celé zemi.

Na Islandu není moc velkých měst. Vaše domovské město – Hafnarfjörður – je poměrně malé?

To je relativní. Je asi třikrát větší než Hronov. Není velké, ale ne úplně malé (až následně jsem zjistila na *Wikipedii*, že je to třetí největší město na Islandu – pozn. redakce). Má dokonce profesionální divadlo. Spolupracovali jsme s ním, ale teď jsme z toho nějak vypadli, a to je taky důvod, proč najednou nemáme kde hrát.

Dočetla jsem se také, že ve vašem městě je vikinský festival.

U nás je toho vikingského spousta, hlavně hospody. Místo, kde jsme hrávali, bylo obklopeno vikingskými hospodami ze všech stran.

Můžete říci, jak funguje vaše divadelní skupina? Kolik máte členů?

Naše divadelní skupina se specializuje na psaní vlastních her. Během pěti let jsme odehráli přes 80 premiér krátkých her. Máme takový systém, že se píšou hry, které se vejdou do 15 minut. Jeden rok jsme jich napsali 37. To byl ale rekord. V naší skupině je tak polovina lidí, kteří píšou. A dalších dvacet pak hraje. Je to tak, že představení vznikají systémem dílen, společnou autorskou prací, kde všichni spolupracujeme. Někdo píše, ostatní upravují, společně se podílíme na výsledku. Dnes, kdy nemáme vlastní scénu, je to vlastně jediná věc, kterou můžeme dělat. Protože k tomu moc místa nepotřebujeme.

Jaká jsou témata vašich her?

To může být úplně cokoli. Někdy vycházíme třeba jen ze slova, z věty, nebo si dáme nějaké konkrétní téma. Ta škála je velmi široká: drama, komedie, absurdní drama. Zkoušíme nejrůznější žánry a styly.

Většina vašeho repertoáru jsou autorské hry. Máte nějaké další autory, kteří vás zajímají?

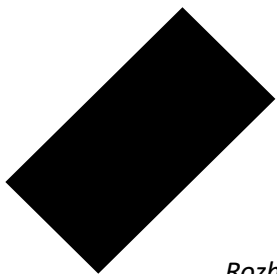
Hodně děláme komedie. A mě osobně baví právě autorské divadlo, absolutní divadlo. Dost nás zajímá absurdní drama. Před pár lety jsme dělali třeba Ionescova Plešatou zpěvačku.

Jaké jsou vaše plány, až se vrátíte z festivalu?

Pustíme se pravděpodobně do psaní celovečerní autorské hry, už to máme v plánu dlouho. Uvidíme, jak to půjde. A budeme čekat, jak dopadneme s tou budovou.

Jana Soprová

S textem plným nešťastníků se skvěle dělá tragikomedie

Rozhovor s režisérem inscenace Amazonie souboru Ty-já-tr/Hroboso Radkem Šedivým

Jak se k tobě Amazonie Michała Walczaka dostala?

Dostala se ke mně od Mikoláš Tyce, který se byl podívat na Srnky, které jsem dělal předtím. Režíroval Amazonii v BuranTeatru a říkal, že jestli se mi líbil text Srnek, tak si musím přečíst Amazonii. Že mě to stoprocentně zaujme. A jak řekl, tak se stalo.

To už ale musí být drahně let.

Pár let to bude, trochu jsme čekali, protože jsme dělali Revizora a proti Amazonii také Karamazovy. Takže se to posouvalo jen kvůli dramaturgickému plánu, čekalo se na vhodnou dobu, kdy budou volní lidé do obsazení.

Od prvního uvedení se tvoje inscenace výrazně proměnila. Jaký to mělo důvod?

Já doufám, že důvodem byla kvalita a že se to povedlo. Jde o to, že Amazonii jsme na naše poměry nazkoušeli velmi rychle. Standardně zkoušíme inscenaci devět deset měsíců, Amazonii jsme byli nuceni zvládnout za měsíce tři. Byl to pro nás šibeniční termín. Nebyli jsme zvyklí pracovat v tak zkráceném časovém plánu a výsledek měl mouchy, které bylo potřeba vychytat. Celý soubor jsme zastánci toho, že ve chvíli, kdy nějakou změnou můžeme inscenaci prokazatelně vylepšit, se nemáme změny bát.

Upravili jste i obsazení.

Na začátku jsem měl většinu rolí alternovanou, a to nedělalo dobrotu po organizační stránce. Tým byl velký a my jsme, jak se říká, potřebovali stáhnout útok na tři pětky.

Amazonie je text plný nešťastníků a životních outsiderů. Jak se s takovým materiálem dá pracovat?

Na tom se krásně dělá tragikomedie nebo obecněji komedie s lehkou tragickou linkou. Spoustu takových lidí člověk potkává ve svém životě a každý si tam můžeme najít někoho, pod kým si představíme konkrétního člověka ze svého okolí. Strýčka, tetičku, kamaráda, známého. Líbí se mi na tom, že to divadlo je de facto autentické, i když záměrně přehnané do absurdity.

A co tě čeká teď? Jsi režisér, který se hned chce pustit do něčeho nového, nebo si ordinuješ klid?

Mně to vždycky zakáže manželka. Dva roky nesmím režírovat, protože jsem při zkoušení celou dobu pryč. A režie je časově náročnější než jen herecká role. Ale další věci v hlavě jsou, nerad bych teď prozrazoval víc. Nebyla to asi poslední režie, kterou jsem dělal.

V souboru máte štěstí, že úplnou nouzí o režiséry netrpíte.

Nebylo to tak vždy, jednu dobu měl dlouho všechno na hrbu Luděk Horký. Až Srnek jsem se ujal já. V Hrobosu v poslední době Luděk oslovuje profesionální režiséry, Milana Schejbala nebo Štěpána Pácla, kteří s námi udělali po jedné věci.

Všiml jsem si, že nějakou dobu zkoušíte a do repertoáru nasazujete dvě inscenace proti sobě. Jaký to má důvod?

Je to dáno tím, že lépe se hledají texty s menším obsazením a na druhou stranu hrát chtějí všichni. A my trochu bojujeme proti alternacím, protože když roli nazkouší jeden člověk, tak je to kvalitnější, protože má na nazkoušení dvojnásobek času. K tomu máme i důvody organizační. Někdy alternace máme, i když se jim vyhýbáme a snažíme se je nenasazovat. A dvě hry proti sobě jsme dělali i proto, že to byly zajímavé texty a zároveň to byla možnost, jak zapojit profesionální režiséry, kteří si mohli vybrat hru podle sebe.

Jakých dvojic se to týkalo?

Dokonalá svatba – Poručík z Inishmoru, Karamazovi – Amazonie a Ostře sledované vlaky – Zlatý drak. Nicméně už nám chybí nějaká celosouborovka, takže v příštím kuse se těšíme na to, že spolu zase všichni budeme dělat.

Můžeš prozradit, co to bude?

Nevím, bude to dělat Luděk. Ale asi jo, můžu. Chystáme muzikál Sněhurku a sedm trpaslíků, zkoušet začneme od září nebo října.

Martin Rumler

Roznětká, jež by zažehla svižnost a lehkost slibné inscenace, tentokrát selhala.

Michal, Praha

Recenze

A už je to tu zase: Méně by bylo více!

Hra současného polského autora Michala Walczaka je hořkou komedií z atraktivního hereckého prostředí. Mladý pár, který právě dokončil studia na herecké škole, stojí před zásadním rozhodnutím, zda se věnovat tzv. opravdovému velkému divadelnímu umění anebo nechat své ambice utopit prací v nekonečném televizním seriálu, který se zde jmenuje Amazonie, ale mohl by se jmenovat jakkoli jinak, a to i v českých realitách. Na textové předloze je sympatické, že autor nepreferuje ani jednu ze zmíněných cest. Vysmívá se jak stupiditě seriálů, tak i těm, kteří chtějí dělat tzv. pravé umění, aniž by měli jakoukoli konkrétnější představu, jak má toto vypadat. Vyznění je jednoznačné, obě strany upadají do podobných stereotypů. Osou celého příběhu je pak rozpad jednoho konkrétního partnerského páru, v němž je každý zastáncem opačného uměleckého extrému a má k tomu své důvody.

Zásadním problémem této komedie je, dle mého názoru, fakt, že se zmíněné motivy, byť divadelně atraktivní, poměrně velmi brzy vyčerpají a poté se jen dokolečka opakují, aniž by nesly sebemenší známky nutné gradace. To, co na začátku upoutává divákovu pozornost nejvíce, tj. působivý ironizující pohled na práci při výrobě seriálu i bezradnost Mundecka při hledání cest k pravému umění (mimoходом - scéna s půllitrem a pizzou je excelentní), se postupně vytrácí a již se jenom v kvalitativně horší podobě obměňuje.

Když hovoříme o hořké komedii, tak onu "hořkost" by měl dodat na jevišti realizovaný postupný rozpad vztahu mileneckého páru zmíněného Mundecka a Anety (obsazené do TV seriálu). Tato tematická rovina inscenace však není důsledně jevištně realizována (nedozvíme se např. skoro nic o pochybách a pohnutkách, které nakonec vedou Anetu k tomu, aby Mundecka opustila), pouze se o tom dozvíme ze slovního konstatování. Myslím, že uvedené problémy jsou již zakotveny v samotné textové předloze a že překonat je, by znamenalo výrazně do této

DAMU nářez
vtipný
telenovela zábava vana
nesituace, neskutečný
komedie výkony humor
zmar režisér herci

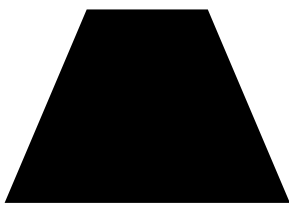
předlohy zasáhnout dramaturgicky, ne-li přímo autorsky.

Struktura hry vykazuje jasné známky jisté mozaikovitosti nebo chcete-li montáže, složené z jednotlivých, mnohdy poměrně krátkých sekvencí. Toho si byl režisér Radek Šedivý velmi dobře vědom a inscenoval předlohu způsobem, který bychom asi nejlépe označili jako klipový. Tento inscenační princip však skoro bezpodmínečně vyžaduje jasné, ostré a mnohdy i překvapivé pointy jednotlivých epizod, z nichž se pak skládá celek. To se, bohužel, ne vždy podařilo, čímž jistým způsobem utrpěl i celkový temporytmus. Rozumím Radkovi, že chtěl (zvláště při převážně konverzačním charakteru předlohy) rytmu pomoci rychlými přestavbami, ve kterých využívá dva paravany na kolečkách. I tento způsob se ale časem vyčerpá a nese znaky stereotypu.

Dominantním pozitivem inscenace souboru Ty-já-tr Hrobese z Prahy jsou bezpochyby herecké výkony všech představitelů. A zde bych rád vysekl poklonu režisérovi Radku Šedivému za to, jak typově přesně obsadil jednotlivé představitele. Ať už se jedná např. o Filipa Brouka v roli Mundecka, Annu Polákovou (Aneta – mimoходом, daleko přesvědčivější výkon, než jsem mohl zhlédnout ve Volyni) a především mě uchvátily výkony Ondřeje Pečeného (Režisér telenovely) a Martina Holzkněcha (Kryštof), který, podle mého názoru, vyrůstá ve výraznou hereckou osobnost tohoto pražského souboru.

Nemám důvod zastírat, že mám Ty-já-tr Hrobese rád a že mně je jeho cesta za divadelností jako takovou blízká a více než sympatická. To, že se v inscenaci Amazonie nepodařilo vše úplně tak, abychom měli bezvýhradně působivý divácký zážitek, není podle mě prohra, neboť jsme byli svědky představení, které bezesporu jistou divadelní kvalitu nese a patřilo v letošních krutých hronovských vedrech k zážitkům rozhodně osvěžujícím.

Milan Schejbal

Nabízíme eskapismus jako řešení

Rozhovor se členy Statického divadla v čele s Jakubem Tichým

Jak jste přišli na téma?

Téma mi kvasilo v hlavě už léta a zrovna v tomto konkrétním případě dlouho trvalo, než jsem je napsal. Ale věřím, že je celkem univerzální. Chceme dělat témata, která mají nějakou vypovídací hodnotu, a zároveň nejsou vázána na konkrétní události.

A čas...

Říkáte, že jste inscenaci napsal, Jakube. To znamená, že vy další říkáte jen předepsané repliky, nebo máte také prostor k improvizaci?

Máme prostor.

On se tam píše jako režisér, ale všichni dohromady jsme inscenaci dotvářeli.

Zkrátka a dobře, Jakub napsal výbornou hru se skvělou myšlenkou, která byla daná. A my jsme ji pak nějakým způsobem rozebrali, „utentovali“, jak se říká odborně.

Ten text je platný, ale není rozdělený do jednotlivých rolí.

Jakub to napsal bez rozdělení do rolí, a my jsme si nějak jednotlivé repliky rozebrali.

Je lhotežné, kdo co říká. Takže se to usadilo až během zkoušení a utřepávání. S tím, že není vše tak, jak to bylo původně napsáno. Přijde mi přirozené, že lidé říkají texty tak, jak jim jdou ven z úst, a ne tak, jak jsou napsané.

Držíme se textu, ale každé představení je originál.

Tohle přehazování replik a také závěrečná fráze napovídá, že jde o havlovskou inspiraci. Je to tak?

Samozřejmě, je to tak. K tomu není co dodat.

Na jednu stranu představení připomíná klaunérii o utíkání, na druhou stranu je to silná metafora existence člověka ve světě. Jak jste to původně zamýšleli?

Druhá možnost platí.

Vy někde v životě utíkáte?

Já jo.

Já potřebuju zpomalit, ale divadlo mi pomáhá se s tím vyrovnávat.

Já si teď vzpomněl na jednu básničku: Jak bych měl v prdeli pálivou kapii, pospíchám na pivo, už ať se napiji!

Ještě mě zajímá vaše divadlo. Jste tři nebo je vás víc?

Je nás šest, ale původně jsme začínali ve dvou.

Jako Statické divadlo Jakuba a Ondřeje.

S tím, že jsme kdysi natočili pár skečů, pak jsme měli takový dvacetiminutový projekt. Jmenovalo se to Zánicky a my s tím kupodivu dost jezdili, protože nás pořád někdo někam zval.

A pak Jakub napsal hru, kde už bylo potřeba více lidí...

A taky jsme si říkali, že by bylo vhodné se zmoci na nějaký celovečeraček.

A pak jsme se bohužel museli přejmenovat jen na Statické divadlo.

Proč bohužel, bohudík...

Odstranili jsme jména z názvu.

A proč Statické divadlo? Vždyť se na scéně docela hýbete.

Hýbeme se, ale jsme si vědomi svých možností a nesnažíme se o to, na co nemáme. Nejsme klasické divadlo, nejsme shakespearovské divadlo. Víme, že tam jen tak stojíme a mluvíme.

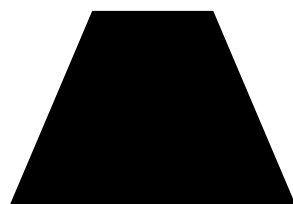
Podtrháváme takto nohy kritikům, kteří by nás chtěli kritizovat za něco, co jsme už předeslali.

Máme alibistický název Útěk, nabízíme eskapismus jako řešení.

Jana Soprová

dokola
srandas
těžko
zesvobody
absurdní
drama
furt
improvizace
utíkání
někam
autorita
Havel

Cokoli, jen ne minimalismus. Vata. Palmy. Plevel herecký i slovní. Odbourávání se. Musela to být způlky improvizace, jinak fakt nevím.

Jirka, Brno

Plné milého chytrého humoru a čiré radosti z bytí. A pokud by místy bylo tempo svižnější, ze Sokolovny by mne jen tak nedostali.

Michal, Praha

Kluci si hezky zaimprovizovali. Jako kdyby měli zkoušku. Jen nevím, proč k tomu potřebovali nás.

Zuzana, Brno

Recenze

Klopotná cesta ke svobodě

Úterý byl den plný diváckých podfuků, všechno trvalo déle, než se slibovalo, a hroutilo se více, než se mělo. Upíral jsem proto zrak s nadějí vzhůru k Sokolovně, kam jsem se na poslední chvíli řítíl ze zpožděné Amazonie na třetí hronovskou reprízu inscenace Útěk ostravského Statického divadla. Měl jsem to štěstí ho vidět již podruhé, poprvé v květnu na Šrámkově Písku.

Už tehdy mě pětice herců (a harmonikář mi jistě odpustí, že ho počítám mezi ně) dokázala zmást svojí promyšlenou hrou s divadelními principy. Už tehdy mě jejich hrubozrné herectví a oscilace mezi primitivní divadelní situací a pomrkáváním do publika nadchlo a strhlo. Už tehdy mě tenhle groteskní art brut koncept utáhl na vařené nudli. Nezklamali mě ani tentokrát, ale trojí uvedení v jeden den se na celkové stavbě inscenace a herecké souhře viditelně i slyšitelně podepsalo. Vařená nudle se v srpnovém vedru poněkud rozvařila, čemuž notně napomohlo i rozvařené, klimbající publikum.

Principy, s kterými herci žonglují, se totiž nejlépe vnímají svěžím mozkem. Je třeba také dobře rozumět textu, který nejenže kmitá na pomezí postmoderního a klasického divadelního uvažování, ale obsahuje množství drobného slovního humoru, jenž do hloubi hlediště občas nedolehl. A v neposlední řadě je nezbytné, aby byla souhra ústřední trojice filozofujících odsouzenců na útěku bez vad a škrábanců. Neboť co jeden pokazí nejistotou, přehnutím, opomenutím nebo textovou chybou, musí ostatní zacetit, zamést a napravit. A navzdory tomu, že v pozdněnočním představení tohoto hereckého kytování proběhlo bezchybně dosti, přehmaty a neobratnosti převažovaly.

Útěk je pro mě přesto zjevením na poli chytře promyšleného autorského divadla. Je sice psáno tlustými čarami hrubým štětcem, ale schopnost celého hereckého ansámblu vystavět i rozbít text, citlivě podehrávat i necitlivě přehrávat, stvořit i zbořit situaci je známkou jejich neopominutelného potenciálu a talentu. Už nyní se těším, s čím a kam ostravští přijedou příště.

Ivo Kristián Kubák

Hledala jsem téma tří generací

Rozhovor s Olinou Rambouskovou, autorkou choreografie Plynutí uvedeného v rámci Bloku scénického tance a pantomimy

Měl jsem pocit, že ve vašem vystoupení Plynutí bylo více děje než ve vystoupeních ostatních. Čím to bylo?

Navázala jsem spolupráci s režisérem divadla Zdrhalo DS Klas z Klášterce nad Ohří Vaškem Poldou. V průběhu letošního školního roku jsem zjistila, že jsem pro krajskou přehlídku v Ústeckém kraji sama. Strašně jsem toužila vyzkoušet si i práci s mluvených slovem. Tudíž jsem věděla, že budu potřebovat jeho pomoc. Myslím si, že se to velmi vyplatilo.

Jak dlouho trvá nazkoušet podobné představení?

Trvalo nám to přesně měsíc a týden. Strašně jsem chtěla vytvořit choreografii, se kterou bych jela na krajskou přehlídku. Dlouhou dobu jsem neměla žádný námět, i když jsem věděla, že se motám okolo tématu tří generací. Je to i tím, že mám malé dítě. Když se člověku narodí dítě, ocitne se zhruba v polovině života. V tu dobu si najednou uvědomí, že je zapotřebí více přemýšlet i o smrti.

Nakonec jste si vybrala...

Narazila jsem na básničkou Ivana Wernische O Neapoli. Když jsem si ji přečetla, věděla jsem, že je to ono. Že mě ta básnička děsně irituje tím, že nevím, kdo ji říká. Jestli ji říká dítě, ženská nebo babka. V tu chvíli jsem věděla, že tenhle text chci použít. Stačilo z té básničky vlastně jen vybrat několik vět, které fungovaly, když je říkalo dítě, i když je říkala zralá žena, i když je říkala stařena.

Text jste si upravila sama?

Ano, to je moje práce. To jsem si proškrtala sama.

Jak reaguje publikum? Přece jen nemáte vždycky pouze divadelní diváky...

Většinou po představení mluvím s ženami a ty říkají, že je to dojalo. Můj muž mi řekl, že jsem šikovná maminka, tak je to asi dobré.

Využila jste tedy úspěšně spolupráce divadelního režiséra. Budete v podobných mantinelech pokračovat?

Učím dramaťák na ZUŠ. Mně se z toho důvodu oba obory prolínají. Jestli udělám nějakou choreografii, která bude na podobném principu, to nevím. Vím, ovšem, že se prolínání obou oborů neubráním. Například při tvorbě s dětmi. Navíc mám raději, když choreografie není o obrazech, ale o nějakém ději.

Honza Švácha

pohyblí
výborné
krásné
hejbat
vynikající
nápad
dechberoucí
působivé
fajn
koně
nědeprese
umřu

Na jednu stranu je skvělé, že můžeme vidět tolik různých tanečních vystoupení, ale zároveň je jejich počet i slabinou celého bloku.

Jarda, Frýdek-Místek

Nebavilo.

Kanárek, Praha

Recenze

Nejlepší taneční blok za posledních několik let

Letošní blok tance a pohybového divadla přinesl několikeré potěšení. Prvním byl (již tradičně) Jiří Lössl a jeho moderování. Svým jemným humorem zpříjemnil celý podvečer a umožnil nádechy pozornosti mezi jednotlivými choreografiemi. Druhým potěšením byla dramaturgie celého komponovaného pořadu. Pestrost v choreografických a inscenačních přístupech, v použitých hudebních či textových podkladech i v tématech. I pořadí jednotlivých choreografií bylo funkčně zvolené. Pokud by to nebylo uvedeno (v programové brožuře i v průvodním slovu Jiřího Lössla), těžko by divák rozpoznával, které z choreografií náleží které národní přehlídce. Většina z nich by se totiž mohla objevit na obou. Toto druhové pronikání (nebo stírání pevných hranic druhově vymezených přehlídek) je faktem velmi pozitivním.

Jedním z vrcholů celého bloku byla choreografie Zvířátko Josefa Tichého a souboru Pantomima neslyšících z Ústí nad Labem. Přesná vysoká stylizace, prostý znakový systém, čistota a jednoduchost. To jsou kvality, kterými se neevropská bajka s pečlivě ukrytým podobenstvím pyšní. Opět se potvrdilo, že v jednoduchosti je krása a že méně je více.

Taneční a pohybové studio Magdaléna Rychnov u Jablonce nad Nisou mělo v tanečně laděném podvečer dvojí zastoupení. Choreografie Hudba pro Kláru i Neustupujte, myslíme příliš a cítíme málo přes taneční um a osvědčené choreografické postupy bojují s obecností. Až závěrečná pasáž druhé choreografie získává razanci a naléhavost, skrze které vnímáme

vyjádření tanečnic ke problémům světa, ve kterém žijeme.

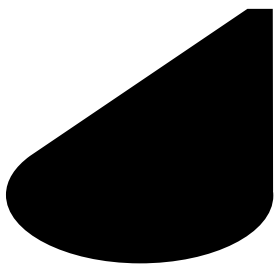
Taneční studio Flash z Jaroměře postoupilo se třemi kousky. Pozornost budí především chlapecká část souboru s choreografiemi Vydry vesmíru a Padlí. Je radost pozorovat jejich energii, soudržnost a smysl pro dynamiku. Snadno pak lze odpustit drobné nedostatky v technice. Nápaditost, mužská energie (na neprofesionální taneční scéně tak vzácná) a hravá dravost je dostatečně vykompenzují. Za zmínku nepochybně stojí i energická a temporytmicky propracovaná choreografie Odesláno! souboru ze ZUŠ Klapkova z Prahy.

Další velmi výraznou událostí byla sólová choreografie Zaneprázdňenou klenbou duše nevidět sebe. Soustředěný a technicky vyzrálý výkon Kateřiny Kašparové nepostrádal energii a jistotu. Přesto byl průběžně postihován chvilkovými ztrátami napětí.

Druhým sólovým výstupem byla klášterecká choreografie Plynutí Oliny Rambouskové v režii Václava Poldy. I zde se jedná o velmi soustředěný a technicky zdatný taneční projev. Opakující se koloběh, jako obraz toku života a jeho pomíjivosti měl ucelenou formu a jasně sdělnou znakovost.

Celkovou kvalitou byl letošní tanečně-pohybový blok nejlepším za posledních několik let. Čímž se mimo jiné potvrzuje opodstatnění změny nominačního systému scénického tance.

Jan Hnilička

Zakázat knihu je krutárna

Rozhovor s režisérkou Divadla Dagmar Hanou Frankovou

Jaký osobně máte vztah k Sokolovu?

Do chvíle, než jsem si přečetla knihu Lukáše Beneše Sokolov, nijak zvláštní. Ale jezdila jsem tou tratí přes Sokolov, protože jsme se kdysi dávno přestěhovali do Chebu a jezdila jsem do Karlových Varů. Ale to se teď opravdu změnilo.

Už jste byli se scénickým čtením v Sokolově?

Ano, tam přišla docela početná skupina lidí, kteří věděli, o co jde, a byli to příznivci knihy, která byla stažena z prodeje v sokolovském infocentru. Ale nevěděli jsme, do čeho jdeme, situace kolem té knihy je tam taková zvláštní, vyhrězlá, drsnější.

Nezaznamenali jste hlasy, že Varáci z bohatšího hezčího města jedou poučovat nás do chudého Sokolova?

My ne, to asi nese na bedrech Sokolovák Beneš a dokonce jeho tatínek, který si přetrpěl kvůli synově knize blbé e-mailů a podobně.

Jak vlastně vnímáte, že dvacet kilometrů od sebe existují lázeňské, bohaté město Karlovy Vary a uhelně-energetické, sociálně velmi prazvláštní město Sokolov?

Vezmu to zase zpátky přes tu trať Cheb-Vary. A tam člověk opravdu projede během krátké chvíle velkou změnou. Ale není to zase tak silné, jako když jedete z Varů nahoru na Mostecko, tam je ten rozdíl razantnější. Ale jinak se to vlastně moc neřeší.

Co je projekt Prostory?

Já se tím krajem zabývám. Navíc mám známou knihovnici a tu i jejího muže velmi zaujalo zkoumání regionu. Co s projektem bude dál, nevím. Nazvala jsem jej Prostory a myslela jsem to obecně. Sokolov byl Prostor I. a další dvě tři témata mám v zásobě. Třeba kniha H. K. Henische První tanec v Karlových

Varech je docela zvláštní text, ze kterého možná jednou vzniknou Prostory dva, nebo tři. Jsem docela ráda, že když se dozvím, že je někde zakázaná knížka, řekneme si, pojďme s tím něco udělat. Protože to je krutárna dnešní doby stejně jako to, že vám někdo vnikne na jeviště, jako se to stalo v Brně. To už je úplně morbidní. A jsem ráda, že se to propojilo s mojí dávnou vizí, že nějaké podobné črty na bázi historických událostí budeme dělat.

Ve vašem divadle si všímám dvou okolností. Tou první je, že se rádi věnujete dokumentu, společenským otázkám. Čím vás to láká?

Mě osobně něco naštve a vždycky říkám, že neumím držet hladovku, chcipla bych první večer. Neumím ani halasně promlouvat k lidu. A nepatřím do politiky, stejně jako za volant. To o sobě vím. Ale léta se zabývám divadlem, tak jsou jednou naší dramaturgickou linkou odezvy, ať už na Putinovo Rusko, nebo ať už to jsou komunistické lágry, které na Karlovarsku dodnes nemají lidé v sobě vyřešené. Je to můj způsob žití, protože mám děti a děti budou mít děti a není mi jedno, do čeho jsem je porodila.

Druhá věc, která mě na vašem divadle zaujala, je forma. Hodně se věnujete scénickému čtení nebo literárními kompozicemi.

To vychází z těch témat. Z mnohosti zdrojů, materiálů. Baví mě ta sběrná, dramaturgická a dramatizační práce.

Martin Rumler

zmar špínanuda
proč tragédie Sudety
historie neschopnost
město bezútěšnost
Vary dokument
muzeumnebavilo
čtení

Dagmar skládá reparát

Mé druhé letošní hronovské střetnutí s aktuální formou Studia Dagmar se odehrálo v poloprázdném sále Josefa Čapka, na dopolední repríze inscenace *Prostory I. – Sokolov*. Projekt, který je v propagačních materiálech definován jako „první v sérii scénických črt z literatury, faktografie, vzpomínek a stop současných i dávno minulých, které se týkají Karlovarského kraje“ jevištně adaptuje fragmenty z románu Lukáše Beneše *Sokolov*, který vyšel vlastním nákladem v roce 2015.

Propagaci netradičně strukturované knihy následně vyhotil uměle přiživovaný skandál s údajnou cenzurou, kdy sokolovské infocentrum publikaci pro její kritický obsah stáhlo z prodeje a zhrzený autor se pak veřejně prohlásil „za prvního zakázaného autora po roce 1989“. Inscenace Studia Dagmar naštěstí podobnou PR flignu aplikovat nepotřebuje, jako autonomní umělecká zpráva o neradostném stavu světa totiž obstojí sama o sobě, bez předchozí divákovy obeznámenosti s literární předlohou.

Divadelní adaptace románu, tradičně vzešlá z autorského pera umělecké vedoucí souboru a režisérky Sokolova Hany Frankové, jež byla z pozice dramaturgyně poctivě jištěna Magdalénou Hniličkovou, ve prospěch jevištní přímočarosti redukuje řadu nejasných a nepřilíš dobře autorem formulovaných motivů a roztržitých dějových linií, aby akcentovala univerzální téma postupného rozpadu osobnosti trojjediného hrdiny inscenace. Konkrétní identita města tak záhy přestává být důležitá, a stává se sugestivní metaforou sociální izolace.

Netušil jsem, že bezútěšnost může být tak krásná

Jirka, Brno

Neschopnost vymanit se z vlivu města je mi povědomá

Pavel, Brno

Žít v Sokolově musí být těžké. Stejně jako v Adamově nebo v Brně. Mohlo by z toho vzniknout rozhlasové pásmo

Zuzana, Brno

Diváckou pozornost okamžitě upoutá industriální výtvarné řešení inscenace – trojice identických drátěných kójí, jež byly scénografkou Lenkou Potměšilovou navrženy jako v mnoha významových rovinách vysoce funkční symbolický prvek – představují vězení reálné i imaginární, jasně definují nehostinnost hrdinova životního prostoru i jeho osamělost, a v neposlední řadě vytváří přirozenou spojnici pro trojí různorodou hereckou interpretaci jediné postavy v trojím věku – jako čerstvě dospělého muže, chlapa ve středním věku a starce. Druhým z důležitých strůjců autenticky nepříjemné atmosféry, v níž noční můra číhá v každém zákoutí, je pak syrovost divadelního svícení, jíž je dosaženo použitím obnažených žárovek. Nepodbízivá vizualita inscenace, blízká estetice postapo, v níž primární funkci hraje specifický půvab zdánlivě odtazitého industriálu, se stává ideálním východiskem pro řadu vzrušujících, jednoznačně neinterpretovatelných výjevů, které neustále atakují nejen divákovy sensorické vnímání, ale i jeho podvědomí.

V dopoledním čase uvedení mocně účinkovala hypnotická atraktivita přívalu slov, jež zdatně provokovala moji představivost k dotváření scénických obrazů. Iluze města ztracených existencí by ovšem byla mnohem dokonalejší, kdyby se herci odhodlali své texty naučit, nezatěžovali vlastní dlaně neustálou přítomností listů a švidráním do nich nevytvářeli zbytečné a často nelogické pauzy. V ostatních ohledech nepochybně vydařený projekt pak ve finále zbytečně sráží podivné rozhodnutí nechat ho ve stavu pouhého scénického čtení. Prosím dopracovat. Zázrak je na dosah!

Petr KlariN Klár

Rytmus musí být v hlavě

Seminář R jako RYTMUS V PROSTORU A ČASE (hudebně pohybový seminář) (lektorka: Jarmila Parčiová)

Jsou slyšet už z dálky, hudba a zvuky se odrážejí od zdí protější budovy tak, že vlastně nevím, kde se zrovna nacházejí. Nakonec se mi daří chytit správný směr a propracovat se dovnitř budovy. Tady mám nejen RYTMUS v patách, ale úplně všude. Přicházím do chvíle, kdy jsou jednotlivé skupinky účastníků roztroušeny na různých místech a připravují splnění úkolu, v němž mají splnit zdánlivě jednoduchou společnou pohybově zvukovou etudu a naladit se na sebe. Mezitím mě akční Jarmila Parčiová zasvěcuje – během týdne by se účastníci měli naučit poslouchat a zvládnout nejrůznější rytmy, vzájemně se na sebe naladit, v prostoru a čase být schopni propojit rytmus, hudební a zvukové prvky, slovo (třeba do mikrofonu) a pohyb.

Jako nástroje může sloužit leccos, je tu k dispozici hodně frekventovaná bicí souprava, ale také množství bubínků a hlavně kbelíků, které rovněž slouží k bubnování. Je tu kytara, kdosi vytáhne foukací harmoniku, chřestítka, dešťová hůl, tamburínka, a budou prý i housle. K dispozici je rovněž pět stojících mikrofonů a zesilovače, takže si všichni mohou vyzkoušet, jak to zní naostro. Hned vzápětí předvedou pár ukázek. Jeden tým ukazuje štafetu na bicí. Dva vždy hrají, zatímco třetí přechází – a takhle v kruhu kolem bicích se v jamování otočí několikrát. Další tři ukázky mají blízko k divošským tancům s tleskáním, pleskáním do hýždí i do stehů, hučením, mručením a tancem jakoby po žhavém uhlí. Následuje punková improvizace, kdy pětice mladých mužů do mikrofonů improvizuje úryvky z písni Holka modrooká a dětské říkanky Leze, leze, po železe. Ostatní přizvukují na různé bicí nástroje. Ty ovšem produkci na pódiu přehlušují, a tak zatímco já fascinovaně naslouchám, jak zlověstně,

skoro hororovitě mohou nevinně vypadající slova znít, Jarmila nemilosrdně zhodnotí: Bylo to strašné! Společně pak rozebírají, co bylo špatně. Pak nastane ta pravá robota. Všichni usednou na zem, každý má před sebou dva kyblíky. Jarmila naznačí rytmus, vyťukávaný střídavě zápěstím a pak prsty. První várka ještě jde, ale když se přidá další, byť drobný motiv, už je to horší. A když přibude ještě trylek, vytvořený prsty jako když

zahrajeme na klavír pár tónů za sebou, chytí to už jen pár lidí. I když rytmus mi mimovolně cuká tělem, jsem ráda, že jsme přihlížející. Tohle bych fakt nechytla.

Tu-tá- tý – ta

Tu - tá – ta – ta...

Předávají si jako štafetu, hrají dvě skupiny po sobě, střídavě, poslepu, zády k sobě.

To musíte mít tady (ukazuje Jarmila na hlavu), jinak to tam (ukazuje na bubny) nikdy nebude. No jo, ale jak... Je všem jasno? Hm, polojasno... a tak to jde dál a dál, rytmus se řine ze všech pórů, nejen seminaristů, ale jako by jím nasákly i zdi třídy, a celého domu. Dostat rytmus do hlavy... dostat rytmus do hlavy... tu-tá-tý-ta tu-tá- tá- týýýý.

Jana Soprová

Naučit se myslet na diváka a jevištní zpracování

Seminář PPP jako PÍŠU, PÍŠEŠ, PÍŠEME aneb AUTORSKÉ DIVADLO A JEHO REALIZACE (lektor Jaromír Hruška)

Na začátku semináře, který vede režisér Jaromír Hruška, byla tři témata:

1. Hitler byl gentleman
2. Smrt – odvaha
3. Stará opuštěná paní – samota

Seminaristé si měli vybrat a vytvořit krátký dramatický text. Potud je to jednoduché a dost jasné. My jsme zastihli muže a ženy a chlapce a dívky v okamžiku, kdy se věnovali tomu třetímu. Rozvíjeli motivy, přemýšleli nad tím, kam příběh nechat plynout, kterou cestou se vydat a kterou naopak opustit. „Je třeba brát v potaz nejen to, co je výhodné pro autora, ale i to, co je výhodné z pohledu diváka, aby pochopil motiv, záměr,“ vysvětluje lektor Hruška.

„Dostali jsme zadány i okolnosti, ale ty už jsme po chvíli práce opustili, jak přicházely další,“ popisuje seminarista Tomáš. Seminaristé vytvářejí dramatický text, nabízejí motivy, okolnosti, aby nakonec některé nepoužili, zahodili. „Je třeba ctít styl i žánr,“ říká Jaromír Hruška.

Neustále se v připomínkách k nápadům, námětům i k práci seminaristů opakují apely: Pracujte konkrétně, buďte konkrétní. Nebojte se kontrastu. Pracujte s detailem. A zaznívá možná to nejdůležitější: přemýšlejte, jak by se váš text dal přenést na jeviště. To je totiž často kámen úrazu divadelních textů, které jsou sice tematicky a myšlenkově vycizelované, ale jako by vůbec nepočítaly s tím, že by je režisér chtěl inscenovat na jevišti. A to je věc, kterou Jaromír Hruška frekventantům připomíná a snaží se, aby na scénickou podobu mysleli v každé vteřině psaní.

V tu chvíli jsme v situaci, kdy je třeba staré paní, hlavní hrdince příběhu, sdělit, že její děti nepřijedou na Vánoce. Vymyslet, kolikrát babička dostane přes ústa,

přijít na funkční dávkování. „Vymyslíte třeba silnou situaci a chcete ji podpořit tím, že ji v textu zopakujete, ale často je to tak silná situace, že není třeba ji trhat, kouskovat a rozmazávat,“ vysvětluje seminaristům lektor.

Co je mi jasné i během krátkého pobytu na semináři PPP je fakt, že je fajn mít spoustu nápadů, ale daleko lepší je umět nápady opustit. Ne vše je třeba do textu dát, i když jsou třeba nabízené motivy atraktivní. „Ublížíte tím jednak textu jako celku, ale i samotnému nápadu. Je to dvojí škoda,“ říká Hruška.

Seminaristé se zdají být v obraze, zaujatí nápady svými i kolegů. „Vybrala jsem si seminář, protože jsem chtěla ukázat formu, jak pracovat s vlastní kreativitou. Jak dostat myšlenky na papír a pak do dialogu. A zatím to splňuje mé očekávání,“ popisuje seminaristka Verča.

„Jaromír by chtěl, aby aktuálním výsledkem semináře byla i nějaká předváděčka. Otázka je, jestli chceme my, jestli nás k tomu dokoje a jestli to vůbec vyjde,“ usmívá se Tomáš, který už sám má zkušenost s inscenováním vlastního dramatického textu. „Ve čtvrtek tu bude pohádka, kterou jsem napsal, a dál se samozřejmě pokouším. Věřím, že mi seminář pomůže, abych se posunul k dokončení rozpracovaných věcí,“ říká Tomáš. Podobně je na tom Verča. „Mám za sebou tři realizované scénáře a teď píšu poprvé scénář bez literární inspirace či předlohy. A i to je důvod, proč jsem si Jaromírov Seminář vybrala.“

Martin Rumler

Strom BAMBINI jako symbol života

Do redakce přišla řada dotazů na pěkně ozdobený strom pře Kafekárou na náměstí. O vysvětlení jsme požádali lektorku dětského semináře Bjako BAMBINI Lenku Bórovou.

“Jsem ráda, že mnoho lidí zjistilo, že na náměstí před divadlem Aloise Jiráska nějak zvláštně rozkvetl jeden strom! Tento strom je velmi symbolický – zasazením nového stromu dáváme smysl novému životu, dáváme smysl čistotě a klidu, dáváme smysl naději! Stejně jako když se narodí dítě, jeho vstup na svět naplní radostí, smyslem a nadějí srdce a duši všech, co jsou kolem.

A z toho důvodu existuje i tento strom. Je náš – dětského semináře „BAMBINI.“ Každý den se snažíme naučit spoustu nových věcí, z mála a například recyklací vytvořit malé barevné ozdoby, které nás těší. A tím pak chceme potěšit i vás všechny kolemjdoucí. Tak ať se vám náš strom líbí a nezapomeňte, že každý den přibude něco nového,” vysvětlila naší redakci za doprovodu svých dětí Lenka Bórová.

Přelet nad Jiráskovým Hronovem

Tak zní název výstavy s podtitulkem Století ochotnického divadla od vzniku ČSR prizmatem nejstarší divadelní přehlídky. Naleznete ji v přízemí hronovské radnice, v Informačním středisku JH. Výstava je stručným ohlédnutím, zachycujícím nejpodstatnější impulsy pro vznik hronovské přehlídky a změny, ke kterým v průběhu let docházelo. Obrazová část výstavy mj. připomíná nejvýraznější divadelní počiny, dokládá dobovou repertoárovou orientaci, v níž se odráží politické a společenské klima toho kterého období. Nezapomíná na významné osobnosti spjaté s JH, zejména na ty, co se mimořádně zasloužili o zrod a proměny přehlídky a nejsou již dnes mezi námi. V textové části je věnována patřičná pozornost i vzdělávací funkci JH. (Milan Strotzer)

Volyně vs. zbytek světa

Inu, rok se sešel s rokem a já opět cítím hronovskou potřebu. Nijak nesouvisí s vyměšováním ani ranním poTritonovským zvraceníčkem. Považuji se za člena mladší generace hronovských divadelníků (jsem tu letos po šesté). A hronovské programové složení podle mého není zcela vybalancované. Už po šesté se tady setkávám s jakousi strašidelnou (letos sedmihlavou) volyňskou saní, která požírá prostor pro ostatní divadelní přehlídky.

Pravdou je, že Jiráskův Hronov začínal a dlouho byl čistě činoherní divadelní přehlídkou. Přehlídka se vyvinula, přesto však před několika lety jaksi uvízla v mrtvém bodě. Sedm činohr s celkovou stopáží 12 hodin a 35 minut stále značně převyšuje postupovou i časovou dotaci ostatních přehlídek (tři inscenace z Mladé scény (145 minut), dvě z Dětské scény (70 minut) dvě z experimentujícího Písku (130 min), dvě z Wolkráče (70 min), dvě z Popelky (105 min), tři z Chrudimi (125 min). Dohromady tyto postupové přehlídky mají 10 hodin a 55 minut.

Více než polovinu času na festivalu tedy strávíme na činohrách. Vlastně mi to přijde směšné i smutné zároveň. Letos jsem byl na Dětské i Mladé scéně a

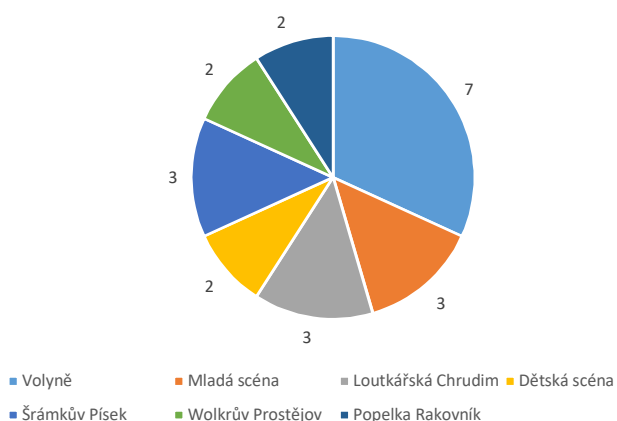
viděl jsem spousty kvalitních inscenací. Rozhodně jich bylo více, než kolik postoupilo (dvě inscenace z Dětské a tři inscenace z Mladé). Tolik dobrého divadla, které diváci Jiráskova Hronova neuvidí na úkor inscenací z Volyně, které (to je vyložene můj subjektivní názor) rok za rokem ztrácejí na kvalitě.

Amatérské činoherní inscenace se v několika posledních letech zacyklily v realistické scéně, snaze o realistické herectví a nenápaditost — tedy kdesi na počátku minulého století. Programová rada jaksi stále trvá na tom, že z Volyně musí postoupit nejméně polovina viděných inscenací, zatímco z jiných přehlídek postoupí ani ne pětina. Základním argumentem pořadatelů je zájem místního publika téměř pouze o činohry. To však vnímám jako nedomyšlenost. Velmi pochybuji o tom, že by se měla přehlídka, která má ukázat „to nejlepší z nejlepších“ podřizovat zájmu místních diváků. Nejlepší znamená nejlepší; nikoli „nejlepší, ale hlavně ať se to líbí divákům“. Tak přeci umění nefunguje.

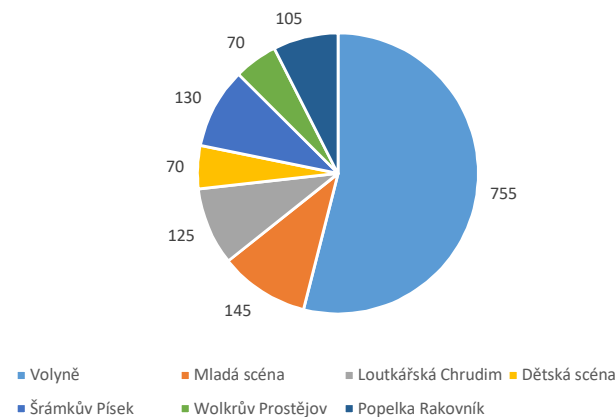
Vít Zborník

(za statistiky děkuji Petě a Hance)

Počty inscenací z jednotlivých národních přehlídek

Minutáž inscenací z jednotlivých národních přehlídek

Koloběžně z Rakovníka na Hronov

Pavel Tajčovský z Rakovníka je nadšený uživatel koloběžky. A letos se rozhodl tento dopravní prostředek použít k přesunu na Hronov.

Ještě jsem neslyšel, že by jel někdo na Hronov na koloběžce. Jak jsi na to přišel?

Byl jsem nedávno na zajímavé akci. Dva lidi, pán a paní, z Kladna se rozhodli, že budou trávit dovolenou aktivním způsobem. Letos se rozhodli, že vezmou koloběžky, odletí letadlem do Sarajeva a ze Sarajeva přijedou do Lán u Rakovníka. Dávali to do souvislosti se stoletým výročím ukončení první světové války.

Inspirovali tě?

Říkal jsem si, že je hezké, když někdo jede na koloběžce takovou dálku, a rozhodl jsem se jim vyrazit na své koloběžce naproti. Přijel jsem tedy do Lán a oni tam ještě nebyli. Dojel jsem tedy k první hospodě, dal si jedno pivo, pak druhé a pak třetí. Nakonec jsme se potkali a bylo to krásné odpoledne. Byli to nádherní lidé a já si proto o nich a jejich cestě začal zjišťovat něco víc. Zaujala mě jedna věta, ve které se říkalo, že se na cestu nijak moc nepřipravovali. Ujeli ji za deset dní, a to měli veškerou bagáž s sebou. A jeli denně sto kilometrů. Celé své vyprávění začínali tím, že si jednou udělali delší výlet. A ten delší výlet si udělali do Náchoda. Když jsem si to přečetl, řekl jsem si: Ty jsi takovej kretén, jako, že tě nikdy nenapadlo jet na Hronov na koloběžce?

Takže tak to začalo?

Bylo asi deset hodin večer a já se okamžitě nadchnul. Vzpomněl jsem si, že mám jednoho kamaráda, s kterým jsme byli domluveni před dvaceti lety, že jednou pojedeme na koloběžce na Hronov. Hned jsem mu napsal SMS, že to teda беру. On však zřejmě na to za tu dobu už zapomněl.

Jel jsi tedy nakonec sám?

Nejdřív jsem pověřil Jirku Suka, aby mi sehnal někoho do party, ale nikoho nesetkal. Asi takových magorů není zase tak moc.

No, on je to docela sportovní výkon...

To určitě není sportovní výkon. To bych to nedělal, já nejsem sportovec.

Kolik kilometrů denně to vycházelo?

Je to dvě stě padesát kiláků a rozdělil jsem si to na dva dny. Původně jsem chtěl jet přes Prahu, ale pak jsem si to rozmyslel a ze Zličína na Černý most se svezl metrem. Tím se z dvě stě padesáti stalo dvě stě třicet kiláků.

Je těžké naplánovat takovou cestu?

Dlouhodobě miluju Mapy.cz a tam jsem si prostě a jednoduše zadal Rakovník – Hronov. Původně jsem si myslel, že to budu ještě nějak korigovat a měnit, ale nakonec jsem zjistil, že změny, které jsem udělal, byly malinkaté a nebyly příliš moudré. Měl jsem se spolehnout jenom na to, co mi vyhodily Mapy.cz.

Pokud vím, tak jsi nakonec až na Hronov nedorazil. Měl jsi nějaké těžkosti?

Bylo to celé nějaké začarované. V podstatě jsem neměl nic jiného než těžkosti. Už je ani nejsem schopný všechny zopakovat. Cokoliv se mohlo pokazit, se pokazilo. V Poděbradech jsem telefonoval na penzion, kde jsem měl spaní, že asi přijedu trochu později. Paní už to měla dávno zařízené, protože počítala s tím, že tam na koloběžce nebudu extra brzo. V momentě, kdy jsem jí řekl, že se může stát všelicos, můžu třeba i píchnout, tak přesně poté, co jsem tenhle telefonát dokončil a tuhle větu řekl, jsem okamžitě píchnul. A píchnul jsem tak, že to neopravitelně poškodilo pneumatiku. Kdykoliv jsem pak znovu lepil nebo dával novou duši, znova se to přeštíplo. Bohužel už jsem byl úplně mimo civilizaci a nebylo kde koupit novou pneumatiku. Od Poděbrad, což bylo zhruba na stém kilometru, jsem jel neustále na měkké gumě. To je neskutečná raubířina. Jak se mi furt něco stavělo do cesty, tak se stalo i to, že jsem nenašel žádný pořádný cykloservis v Chlumci. Měl jsem s sebou dvě powerbanky, kdyby se jedna rozbila. Rozbil se kablík a ty jsem dva neměl. Zůstal jsem tedy bez navigace a už opravdu nešlo pokračovat. Nebylo to tedy z toho důvodu, že bych nemohl fyzicky, ale už jsem nemohl psychicky vzdorovat dalším a dalším naschválům. Nakonec pro mě přijel Jirka Suk do České Skalice. Z druhé stokilometrové etapy, co mi zbývala, jsem ujel jenom pětadvacet kiláků.

Stejně jsi ujel víc než sto padesát kilometrů. Bylo to fyzicky náročné?

Ani bych neřekl. Vypadá to, že je nesmysl, co říkám, ale nepřipadal jsem si vyčerpaný úplně na plech. Nejsem sportovec a nezávodím. Jedu volným tempem. Když vidím hospodu, tak si dám pivo, když vidím, že mají buřty na pivě, tak si dám buřty na pivě. Odpočinu si a jedu dál. Krásnější okamžik byl, když jsem přišel v Čelákovících do hospody. Venku bylo místy třicet čtyři, místy třicet pět stupňů. Paní hostinská, když mě viděla, tak mi dala pivo a řekla, abych se šel vysprchovat. Normálně mě nechala vysprchovat v hospodě. To byl nejkrásnější moment celé cesty. A taky poslední krásný okamžik. Pak už jedna tragédie za druhou.

Když to tak dopadlo, pojedíš příští rok zase na koloběžce?

Myslím si, že za rok pojedu zase.

Abiturientům eSka

Dnes od 22:00 se koná v penzionu Prajsko abiturientský sraz legendárního Semináře S (situace). Konec akce neuvádíme ze zřejmých důvodů a absolvent zmíněné školy života by vlastně otázku týkající se konce ani nepoložil.

Kdo přislíbil účast? Namátkou: Lektor Schejbal s chotí, exředitel školy pan Strotzer, mystik Jendrulek, entertainer Švácha, manželé Sukovi, moviestar Fixová, letec Šesták, luzná Plicková, fotograf Gajdoš, matka Jirásková Slížková, hvězda zpravodajství Neuwirthová Petrů, lokální patriotka Špreňarová Zavadilová, výtvarnice Baranowska, líčič Hlaváč a mnoho dalších.

Pro zábavu jsou připraveny hity: Jeho (Schejbalova) tvář, Prosíme tě, dej nám pane, Blízkost tvou stále cítím či Let the Sunshine in. A pochopitelně řada dalších...

Dress code: Libovolný, čím méně, tím lépe. Průběžné přicházení a odcházení není na závadu, slavnostní přípitek lokálním pivem je však plánován na 24:00.

-saj-

Sponzoři 88. Jiráskova Hronova

Generální partner festivalu

Wikov MGI a.s.

Sponzoři festivalu:

Eurovia CS, a.s.

DEMP-HOLDING s.r.o.

Marius Pedersen, a.s.

STRABAG a.s.

Coroll s.r.o.

MATEX HK, s.r.o.

Petr Maršálek, provádění staveb, Náchod

Office Space Trutnov s.r.o.

Saar Gummi Czech s.r.o.

MADOS MT s.r.o.

SOVIS CZ, a.s.

Trelleborg Sealing Solutions Czech s.r.o.

TSR Czech Republic s.r.o.

Vodovody a kanalizace Náchod, a.s.

Kafekára

Internet2 s.r.o.

DLNK s.r.o.

INS spol. s r. o.

Hašpl a.s.

PRIMÁTOR a.s.

VEBA, textilní závody a.s.

Ráj piva Hronov s.r.o.

Pekařství „U Zvonu“ Náchod

BEZEDOS s.r.o.

Mediální partneři:

Youradio

Český rozhlas Hradec Králové

Informuji.cz

Náchodský SWING

KRÁTCE

Vodní bitva už dnes! Přijede i vodní dělo?

Připomínáme, že **dnes (ve středu 8. 8.) od 16:00** proběhne na prostranství před Jiráskovým divadlem velká vodní bitva. Jakékoli zbraně na vodu jsou vítány a munice bude dost: vypomohou totiž místní hasiči. Přivezou i vodní dělo? Zjistíte až na místě!

Neformálně s vedením JH

Chcete se na něco z očí do očí zeptat starostky Hronova Hany Nedvědové nebo programového šéfa přehlídky Jana Julínka? Přijďte na neformální setkání, které proběhne **ve čtvrtek 9. 8. od 14:30 do 15:30** na travnatém prostranství mezi Sálem Josefa Čapka a Jiráskovým divadlem.

Předváděčka HD

Na vědomost se dává, že předváděčka semináře HD jako HLAS A INTERPRETACE V HUDEBNÍM DIVADLE proběhne **v pátek v 13:30 v malém sále Jiráskova divadla**.

Malované opony k doručení do domu

Na schodech Jiráskova divadla se nachází bohatá nabídka divadelní literatury. Mezi nabízenými tituly je obsáhlá a výpravná kniha Malované opony divadel českých zemí II. Není to brožura, kterou přibalíte do svého zavazadla, aniž byste s tím měli problém. Kniha je to objemná a taky dost těžká. Vydavatel NIPOS Praha nabízí účastníkům Jiráskova Hronova při koupi knihy službu zaslání publikace na domovskou adresu, a to zcela zdarma bez náhrad balného a poštovného, které jinak zvyšují pořízení knihy o pětinu její ceny.

Není seminář jako seminář

Na co myslet, z čeho brát a na co nezapomenout, tak zněl titulěk naší včerejší reportáže ze semináře HM lektora Štěpána Pácla. Na co nezapomenout už teď víme: třeba na kontrolu toho, zda máme v podtitulku článku správný název semináře. Všem, které jsme zmátli tím, že jsme report z Páclova hájemství označili za zprávu o semináři V Kateřiny Baranowske, se omlouváme. Zřejmě nás někdo praštil tyčí do hlavy.

Hledá se herečka

Pro vznikající inscenaci („alternativní poetickou grotesku“), která bude mít premiéru na mezinárodním festivalu v Rusku, v „mystickém“ divadle U mostu v Permi na počátku října, hledáme (náhradní) herečku pro roli mladší utlačované sestry (věk cca 18–30 let). Režisérem inscenace je Petr Lanta (Společnost Dr. Krásky), hrají v ní členové souborů – Divadlo Kámen Praha, Depresivní děti touží po penězích a Spol. Dr. Krásky. Supervizorem inscenace je Sergej Fedotov. Více informací poskytne Petr Lanta (pelanta@post.cz). Méně informací poskytne přímo v Hronově Zdeňka Brychtová (605 011 533, Triton, Pražko, M jako Minimalismus).

Kde se v Hronově Shakesbeer: Ubu „zchladit“

Drtí vás strach z předpovědi počasí? Vedrem nemůžete spát? Potřebujete zchladit? Pak pro vás je tato rubrika! (Humor nezaručen)

Ve čtyřech krocích vás seznámíme s užíváním vany ve sprchách na radnici.

1. napustíte vanu

2. vlezte do ní

3. přizvěte Mrázka

4. zamkněte dveře

Britský divadelní pivovar plánuje expanzi i k... „No počkat! To má být jako Král Ubu? A co ten má jako společného se Shakespearem, prosím pěkně?“

Dobrá tedy, při mém zeleném ptáku vám pravím, že neznalost tato do nebe volá! Cožpak neznáte slova:

„I **potrás**l otec Ubu **hruškovitou** hlavou“, což do jazyka anglického Shakes-peare převedeno býti může, a pod tímto jménem a pod tímto jménem se od něho v Englishu zachovalo mnoho znamenitých dramát. Víc netřeba dodat.

Druch:

Hovnickové pivo (17°)

Babrva:

Krucihinajs, zas jak to hovnicko.

Vkůlně:

Jak nemyté nohy, co za čtyři dny přeběhly celé Polsko.

Rtuť na špíz:

Chlemtneš jednou a popadne tě chuť nabrousit si zuby lýtka servírky. Chlemtneš dvakrát a popadne tě takové hovnicko do hlavy, že vražda vládce bude tvůj cíl. Chlemtneš třikrát a přetrhneš si střeva a prorazíš měchýř. Chlemtneš víckrát - sedneš na pfinančního koně a vyrazíš dobít a dobýt Polsko.

Dárek:

Bedna na šlechtu, hák na šlechtu a nůž na šlechtu.

Pozn: Pořád lepší král Ubu, než Královské Krušovice. Pořád lepší bedna na šlechtu, než Šlechtová v bedně.

Vít Malota

Velká detektivní soutěž u příležitosti 100. výročí založení republiky

ODHALENÍ:

Rudá sabotérka byla dopadena dokonce třikrát. Nejprve lovcem lidí Honzou Hlaváčem, který s bezskrupulózností sobě vlastností křehkou pachatelku skolil přímo v její oblíbené kavárně. Další dvě dopadení vedeme jako podezřelá s úsudkem na možný pokus o podvod s cílem vylákat dvojnásobnou odměnu. Nejprve (v časovém limitu v 18:00) zaslala důkazy o dopadení Zuzana Fuxová, aby posléze o minutu později poslala naprosto stejné důkazy Zuzana Košková. Stejně selfie s vyfoceným detektivem Fuxovou. V případě, že bude omyl odpovědným orgánům vysvětlen a doloženy odpovídající doklady, nebude proti oběma ženám zahájeno trestní stíhání pro trestný čin podvodu se sankcí tří rumů značky Diplomatico.

5. kolo: Dealer

Speciální kriminální Útvar pro divadlo (ÚD) vyhláší celohronovské pátrání po nebezpečném divadelním pachateli, který je stíhán pro trestný čin šíření alkoholismu a jiných toxikománií. Zmíněný pachatel využívá svého povolání k prodeji alkoholických nápojů

nejrůznější kvality. Své oběti láká do svého příbytku, aby je opojil a získal z nich co nejvyšší finanční obnos. Svůj mistrný výkon korunuje sympatickým chováním, přátelským slovy a zdánlivou pohodovostí. Ve svém konání je natolik úspěšný, že se často u jeho příbytku tvoří fronty závislých občanů toužících po další dávce.

Sprostý podezřelý je zhruba 170 centimetrů vysoký, má krátké tmavé vlasy a je sympaticky zarostlý. V kulatém obličejí má drobný nos, podrobnější identikit není k dispozici, protože přes chumel závislých se policejnímu pozorovateli nepodařilo zmíněný policejní dokument sestavit. Občas bývá viděn s kanystry vody, občas s kovovými kulatými nádobami, ve kterých přemísťuje další druhy alkoholu.

Na dopadení tohoto individua je vypsána odměna v podobě sklenky rumu dle výběru teatrokomisaře.

Pozor: Pachatele je možné zatknout pouze mezi 20:00 a 20:30.

Teatrokomisař Jan Švácha

Pravidla:

Každý den vyjde ve Zpravodaji ne příliš kvalitní fotografie pachatele zločinu proti divadlu. K fotografii bude vždy několik indicií, podle kterých bude možné dotyčnou osobu identifikovat. Detektivové mají za úkol pachatele najít a zatknout v přesně stanovenou dobu (vyloučí se tím možnost zatčení během představení, bude možné způsobit skandál např. na oficiálním jednání či semináři).

Zatčení probíhá tímto způsobem: Detektiv položí pachateli ruku ze zadu na pravé rameno a hlasitě řekne: „Máte právo nevypovídat, ale je vám to prd platné. Jste zatčen!“ Pak si s pachatelem vyfotí selfie, aby měl důkaz o úspěšné akci a pošle snímek do redakce na e-mail jhzpravodaj@gmail.com. Do předmětu své zprávy napíše heslo „DOPADENÍ“.

Pozor: pachatel není nikterak domluven s pořadateli hry a o honu obvykle nic netuší!

V případě justičního omylu se hráč své nevinné oběti druhý den (až bude zveřejněn správný pachatel) omluví a zaplatí pytlík bonbónů nebo panáka Republiky (dle volby obviněného).

První tři úspěšní detektivové budou každý den odměněni a zveřejněni. Celkový vítěz (nejvíc chycených pachatelů) získá v průběhu posledního pátku fotografii redakce a flašku Republiky.

Redakce 88. Jiráskova Hronova 2018:

Redakce: Jana Soprová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Petr „Klarin“ Klár (recenze), Ivo Kristián Kubák (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kuncl (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com